

Min nabos børn

AF REKTOR LARS-HENRIK SCHMIDT

* En gammel melodilinje klinger i mit øre – "He ain't heavy, he's my brother". Jeg forstod aldrig rigtig, hvad det var, Neil Diamond sang. Ikke før nu, hvor en knøs i Kandy i Sri Lanka forstyrret ser på mig, da jeg gør et nummer ud af at betale en chauffør den rigtige pris. Drengen ser uforstående på mig og trækker på skuldrene. "Han er fra min landsby!".

Uanset om man er i en lille afsondret landsby, en daginstitution eller en skoleklasse, er man del af et tvangskollektiv. Her er kammeraterne fysisk nærværende. De er der bare, og du må lære at acceptere dem for at leve med dem. En *affektionsløs* solidaritet vokser ofte frem i disse tvangskollektiver. At bære de andre er derfor ikke belastende – når blot vi lærer at omgås hinanden høfligt.

I øjeblikket står vi imidlertid med anderledes og mere belastende fællesskaber, der truer med at knægte det høflige fællesskab. De kommer til udtryk som to slags broderskaber – de arkaiske og de moderne. De arkaiske fællesskaber kender vi som ungdomsbander, der er kendetegnet ved ritualer og ydre markeringer. De er onde, fordi de er eksklusive. Deres ondskab er tydelig for dem, som er udenfor eller bryder ud af fællesskabet. Her er der ingen næstekærlighed udadtil, men indadtil har 'kærligheden' et fast og lydighedsbetinget greb om sine medlemmer.

De moderne fællesskaber er imidlertid et større og mere omfattende problem for vores samfund end de arkaiske. Dette fællesskab er forbundet med informationsteknologiens og parabolens personlige frihed til at kontakte *ligesindede*. Rummet er ophævet, tiden forpasset og situationen et spørgsmål om lyst og sengetider. Det lyder uproblematisk, men ligesindetheden er farlig, fordi den i modsætning til de arkaiske broderskaber ikke omgiver sig af ritualer. Den leder ganske enkelt ikke efter identitet.

Ligesindetheden er vor tids svøbe. I dag elsker vi *næsten*, det vil sige den lige ved siden af – den ligesindede. Den, der er ved siden af i fysisk forstand, betyder ikke så meget for os. De mennesker, vi er tunget til at være sammen med – det være sig i daginstitutionen,

skoleklassen eller landsbyen – betyder mindre end båndet til den ligesindede. Eller rettere sagt: Vi elsker ikke længere vores nabo. Din nabo er den, du elsker. Ideologien om ligesindethed viser sin levedygtighed blandt dem, der gerne vil bo i nærheden af hinanden uden af den grund at være hinandens brødre. Brødre er belastende. Derfor foretrækker moderne ligesindede personer at forbindes ved hjælp af bredbånd. Det gælder i alle slags ghettoer – rige som fattige – at din fysiske nabo, 'næsten', din kæreste, dine børn, naboens børn etc., ikke får lov til at blive en belastning.

Det er vigtigt at forsøge at begribe konsekvenserne. De er næsten ubegribeligt vidtrækkende. Kristendommen tager sin model for menighed ud af hverdagen: "Love Thy Neighbour". Hermed bliver det forståeligt, hvad det vil sige at blive optaget i menigheden, forstået som Jesu legeme. Spørgsmålet er imidlertid, om du og jeg er i gang med at vende ryggen til Jesus og menigheden. Til min nabos børn. Skal jeg sige, at de i virkeligheden ikke er mine naboer, fordi de måske ikke er mine ligesindede? I gamle dage ville deres opførsel være min og andres ærinde, ganske enkelt fordi de var der få meter fra min hoveddør. Men nu? Det handler ikke om en konflikt mellem individ og fællesskab. Forudsætningen for at indgå i et naboskab i dag er i stigende grad, at du kan koble dig til et netværk af ligesindede. Sådan skaber vi ghettoer af ligesindede. Og det får ordene til at klinge i mit øre:

It's so long, long road
From there is no return
While we're on the way to live why not share?
And the load doesn't weigh me down at all
He ain't heavy – he's my brother